

Voorwoord

Het was een lange dag geweest in de heuvels. Urenlang had ik geklommen en gedaald, gegeten en gedronken, van het uitzicht genoten en foto's gemaakt. Nu zou ik volgens de beschrijving die ik volgde bijna bij mijn eindpunt moeten zijn. Dat mocht ook wel, want ik had bijna geen eten meer over en mijn water was al een poosje op. De mist werd steeds dikker. Ik keek ernaar uit om mijn wandelschoenen uit te doen en terug te gaan naar mijn warme huisje. Maar toen ik terugkwam bij de weg waar ik die ochtend mijn auto had geparkeerd, bleek mijn auto daar niet te staan. Sterker nog, het bleek een compleet andere weg te zijn. Ik had in de mist een foute beslissing gemaakt en was een verkeerd dal in gelopen. Mijn auto stond tien kilometer verderop, in het volgende dal. Omlopen was de enige optie, want het werd al donker. Terwijl ik mijn tocht vervolgde en mezelf moed probeerde in te spreken, reed een auto me tegemoet. Ik keek weg – de koplampen verblindden me en ik had nog een lange weg te gaan. Een halve minuut later stond ik echter weer in de schijnwerpers. De auto was gekeerd en de bestuurder vroeg me of ik misschien verdwaald was. Ik vertelde hem dat ik wist waar ik was en op weg was naar mijn auto. Tot mijn verbazing wist de bestuurder vervolgens een complete beschrijving te geven van mijn auto. 'Ik vroeg me al af van wie die was,' zei hij. 'Kom, ik breng je wel even terug.' Ik voelde me wat bezwaard, maar de bestuurder wuifde mijn halfslachtige tegenwerpingen weg. Hij was juist blij dat hij me was tegengekomen. In een mum van tijd was ik op de goede plek en kon ik mijn voeten eindelijk de rust geven die ze verdienden.

In het dagelijks leven zijn we ook continu onderweg. Soms letterlijk, maar vaak ook figuurlijk. We proberen ons een weg te navigeren door

een wirwar van paden, splitsingen en kruispunten, waarbij we zowel obstakels als prachtige uitzichten tegenkomen. Wat kan het dan helpen om een goede kaart en routebeschrijving te hebben, een gids die je de aanwijzingen geeft die je nodig hebt. En wat is het onmisbaar om te zorgen voor proviand, zodat je voldoende energie hebt om je tocht te volbrengen. Maar bovendien: wat heb je soms iemand nodig zoals die automobilist, die de omgeving kent en die ziet wat jij nodig hebt. Ik hoop dat dit dagboek voor jou zo'n gids mag zijn. Aan dit dagboek werkten dertien vrouwen mee met elk hun eigen achtergrond en hun eigen weg met God. Zij nemen je graag mee op reis door alle landschappen van de Bijbel en van het leven: door overvloed en droogte, over toppen en door dalen, in de zon en in de schaduw. Ik hoop dat de bijbelteksten je zullen voeden, dat de overdenkingen als een gids zullen zijn en dat de auteurs je soms zullen doen denken aan die vriendelijke automobilist.

Ga op pad met een gerust hart. Je bent niet alleen.

Lianne van Dijk
Eindredacteur

Inhoudsopgave

Week	1-4	Rivier	Coby Kremer	6
Week	5-8	Akker	Arenda Haasnoot	35
Week	9-12	Woestijn	Sarianne van Dalen	64
Week	13-16	Weide	Grace	91
Week	17-20	Tuin	Mira de Boer	122
Week	21-24	Stad	Liza Kruit-de Jonge	151
Week	25-28	Bergen	Jolanda Abspoel-Kromhout	180
Week	29-32	Meer	Kari Vermunt	209
Week	33-36	Zee	Lianne van Dijk	238
Week	37-40	Moeras	Joyce de Jongh	267
Week	41-44	Dalen	Elsje van Ommen-Murris	296
Week	45-48	Bos	Annelies van Poelgeest-Verdoold	325
Week	49-52	Dorp	Erica Duenk	354
Auteurs				383

WEEK 1
MAANDAG

BRON VAN DE RIVIER

Jezus als bron

Ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen, maar wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen. Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een bron worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven. Johannes 4:13b-14

Johannes 4:1-30

Hij lijkt onuitputtelijk, de bron waaruit de rivier ontspringt. De rivier blijft altijd maar stromen en mens, dier en flora van water voorzien. Het paradijs was niet voor niets omgeven door rivieren. Wat een ramp als die bron stopt met water geven. Beelden van droge Afrikaanse savannes schieten me te binnen; al jaren geen regen. De gevolgen zijn desastreus: dieren op de vlucht, mislukte oogsten, uitgemergeld land. Woestijn.

Nooit meer dorst, nooit meer smachten naar iets mooiers, iets beters, iets groters. De belofte zelfs dat er, wanneer je het water drinkt dat Jezus je geeft, een bron ontstaat voor eeuwig. Wat een belofte. Wat een cadeau. Meer heb je niet nodig!

En toch ... herken je het? Zoeken naar meer, naar anders, naar mooier, naar groter, naar beter, naar wat eigenlijk? Ik herken het wel. Evenals dat ik herken dat alle bronnen waaruit ik drink mijn dorst niet lessen. Voor even misschien, maar daarna krijg ik juist meer en heviger dorst. Uit welke bronnen drink jij? Maak ze eens inzichtelijk, bijvoorbeeld door ze op te schrijven. En geef aan in hoeverre ze water voor je zijn. Dat kan best confronterend zijn. Hopelijk spoort het ook jou aan om terug te gaan naar die ene Bron.

Hij die alles van je weet (vers 29), weet ook als geen ander wat de beste bron voor jou is om uit te drinken. Geloof je dat?

Zie

En Hij sprak tot hen veel dingen door gelijkenissen. Hij zei: Zie, een zaaier ging eropuit om te zaaien.
Mattheüs 13:3

Mattheüs 13:1-9

Tegenwoordig zie je enorme machines de akkers over gaan. Ze kunnen ploegen, zaaien, maaien. Bij 'zaaien' denk je niet direct aan iemand die het zaad handmatig strooit. Althans niet in rijkere werelddelen. Voor armere gebieden is het voorbeeld van de zaaier dagelijkse kost.

Jesus vertelt een gelijkenis. Als je als kind naar de zondagsschool, club of kindernevendienst gaat, dan raak je al snel vertrouwd met zulke verhalen die Jesus ontleent aan het dagelijks leven. Hiermee wil de Heere Jesus over zijn koninkrijk vertellen. De gelijkenis van de zaaier is een populaire bij kinderen, waarbij hun fantasie kan losgaan. Zo zie ik mezelf als kind nog zitten; luisterend in een grote groep kinderen in een achterzaaltje van de kerk. Ik zie die zaaier voor me.

Wonderlijk genoeg begint de gelijkenis met het woordje 'zie!' Hoewel je moet luisteren is het de bedoeling dat je de zaaier voor je ziet. Hij draagt een grote buidel vol zaad om zijn middel. Uitbundig strooit hij het zaai over de akker. Geen plekje blijft leeg. Toch valt het zaad niet overal in goede aarde.

Langs de weg zie je vogels. Vandaag de dag zitten zij er nog steeds. Ondanks alle technische vooruitgang zijn de vogels niet verdwenen. Vogels zijn nu eenmaal dol op zaad. Dan zijn er steenachtige plaatsen waar diep wortelen onmogelijk is. Vervolgens zijn er gedeelten vol onkruid. Tenslotte is er goede aarde. Houd vast dat het grootste gedeelte van het zaad in goede aarde valt. De zaaier zaait natuurlijk niet voor niets.

WEEK 12
DINSDAG

HOPEN OP GOD

Bloeiende roos

De woestijn en de dorre plaatsen zullen vrolijk zijn, de wildernis zal zich verheugen en in bloei staan als een roos. Zij zal welig in bloei staan en zich verheugen, ja, zij zal zich verheugen en juichen. Jesaja 35:1-2a

Jesaja 35:1-7

Mijn leven is een aantal keer behoorlijk stilgezet. Donkere wolken trokken eroverheen. Mijn bed voelde een tijd lang als de beste plek om te zijn. Ik trok de dekens over mijn hoofd, de woorden uit de Bijbel konden mijn hart maar moeilijk raken. Vanbinnen voelde ik een leegte. Er was een verlangen om de levende God te ontmoeten. Maar ik had geen idee waar ik Hem kon vinden.

En toch kijk ik nu 'goed' terug op deze donkere tijden, want juist in die perioden heb ik ontzettend veel geleerd. Ik heb mijn lege handen moeten openen voor mijn sterke God. Ik verlangde naar heelheid en God gaf het op zijn tijd. Ik verlangde naar vreugde en mijn hart maakte een sprong toen God bevrijding gaf. In mijn woestijn ging na een lange tijd een roos bloeien en dat gaf mij de vervulling van zijn liefde.

De Bijbel is een eerlijk boek. Veel mannen en vrouwen van God krijgen te maken met ontmoediging en aanvechting. Sommigen worden zelfs zo depressief dat ze God vragen om te mogen sterven. Maar God laat hen niet los, nooit. Hij leidt hen door de woestijn heen.

Ik geloof dat ook jij de moed niet moet opgeven. Want ook in jouw woestijnperiode gaat er op Gods tijd een roos bloeien. Juist in de gebrokenheid leer je stapje voor stapje het geheim van Gods blijvende vreugde kennen. Dus laat de hoop niet los, want Gods redding is nabij.

WEEK 13
MAANDAG

TOT RUST KOMEN

God die ruimte geeft

Uit de benauwdheid heb ik tot de HEERE geroepen, de HEERE heeft mij verhoord en in de ruimte gezet. De HEERE is bij mij, ik ben niet bevreesd. Wat kan een mens mij doen? Psalm 118:5-6

Psalm 118

Ruimte en rust – dat zijn de eerste woorden die bij me opkomen als ik een weide zie. Ik houd van de oer-Hollandse weilanden, die volop aanwezig zijn in mijn omgeving. Als mijn hoofd vol zit met gedachten is het heerlijk om een wandeling buiten de stad te maken!

In een sfeer van rust kan er ruimte ontstaan voor iets anders, iets nieuws. Je aandacht wordt niet opgeëist door de drukte van je gezin of door de verplichtingen op je werk. Er is tijd om stil te staan bij jezelf. Om dingen te verwerken. Om je te bezinnen op je leven met God.

Weet je wat zo mooi is? God zélf geeft ons rust en ruimte. Veel mensen zien het geloof als iets wat benauwend is. In hun ogen ben je gebonden aan regels en beperkingen. Maar God wil ons juist vrede en bevrijding geven.

Onze omstandigheden kunnen ons benauwen. Het leven kan je soms letterlijk of figuurlijk tegen de muur zetten. Als je denkt geen kant op te kunnen, kijk dan naar je Vader in de hemel. De schrijver van Psalm 118 heeft het prachtig verwoord. Als je opgesloten zit in de moeiten, roep dan maar tot God. Hij is bij je. Als je het van mensen verwacht, zul je vaak teleurgesteld worden. Maar met de HEERE aan je zijde heb je niets te vrezen. Hij zet je in de ruimte van zijn liefde en genade.

WEEK 17
MAANDAG

OVERVLOED

De Heer houdt het in de gaten

Het is een land waar de HEERE, uw God, voor zorgt: voortdurend rusten de ogen van de HEERE, uw God, daarop, van het begin van het jaar tot het einde van het jaar. Deuteronomium 11:12

Deuteronomium 11:11-15

Mijn tuintje is een plek waar ik graag ben. Hij is niet diep en ook niet breed, maar dat maakt niet uit, het is een plek die van mij is, waar ik vieze handen krijg, soms op mijn knieën in rondkruip en waarin ik daarna met veel voldoening een bakje koffie drink. Het is een afgebakend stukje grond waar ik met veel plezier voor zorg omdat het mij rust en ontspanning geeft.

Het volk Israël is op weg naar het beloofde land en in Deuteronomium 11 lees je hoe deze plek is. Een prachtig land met bergen en dalen; het land drinkt water door de regen uit de hemel. En de ogen van God zijn continu op het land gericht. Als een tuinman zorgt God voor dit kleine stukje grond. Hij geeft het water, verzorgt het en geniet ervan.

Hij roept de mensen op om volgens zijn richtlijnen te leven. Niet om hen vast te zetten en te controleren, maar zodat ze tot echte groei en bloei zullen komen. Net zoals wij in onze tuinen paal en perk stellen, opbinden, snoeien, onkruid weghalen en bloemetjes planten, zorgt God voor ons en beschermt Hij ons. De komende vier weken gaan we verhalen lezen over tuinen: beschermde, ommuurde gebieden waar mensen in leven en voor het leven zorgen. Je zult lezen over successen en drama's, over bewerken en dienen, over heersen en uitbuiten. Een tuin als metafoor voor het leven: hoe beleef jij dat? Vind je het ommuurde en beschermende prettig of ervaar je het als beklemmend?

WEEK 24
WOENSDAG

JERUZALEM

Dansen voor God

David huppelde uit alle macht voor het aangezicht van de HEERE ...

2 Samuel 6:14a

2 Samuel 6:10-23

Een van de eerste dingen die David doet in Jeruzalem is het terughalen van de ark van God. Hij wordt zo blij van Gods aanwezigheid dat hij 'uit alle macht' voor de ark huppelt, juicht en danst. Het is duidelijk: David is dolblij met de aanwezigheid van God. Zijn vrouw Michal ziet het gebeuren en voelt een diepe haat.

Ik herken haar houding wel. Ik heb me meer dan eens zo gevoeld en ik moet er op sommige momenten nog voor waken dat ik niet soortgelijke gedachten krijg. Tijdens een preek denk ik weleens: nee, dat klopt echt niet. Of tijdens een mooi aanbiddingsmoment op een conferentie denk ik: zo hoort het niet, of: dit is echt niet bijbels.

Herkenbaar? Volgens mij hebben we allemaal van tijd tot tijd een Michal in ons; een religieus stemmetje dat zegt dat anderen het fout doen; een stemmetje dat naar de wet kijkt; een stemmetje dat trots, boos en kritisch is.

En dan kijk ik naar David. David is vrij. Hij is gelukkig. Hij is blij. Hij laat zijn liefde voor God zien aan wie het maar wil zien. In vers 18 kun je lezen dat David het volk in de naam van de HEERE zegent. Het simpele gevolg van zijn liefde voor God is het zegenen van de mensen om hen heen.

Zien de mensen in jouw stad dat God jou vrolijk maakt? Of zien zij een religieuze Michal die anderen bekritiseert?

WEEK 25
ZONDAG

AAN DE VOET VAN DE BERG

Gebed

Heere,

*Het geeft me zo veel rust dat U altijd dezelfde bent,
de 'Ik ben die Ik ben'.*

U bent nu dezelfde als de God die met Mozes sprak.

*Dank U wel dat we U mogen leren kennen
en steeds meer van U mogen ontdekken.*

*Dank U wel dat als ik U niet ervaar,
op momenten dat U heel ver weg lijkt,
U nog steeds dezelfde bent.*

U ziet mij wel.

*Help me vandaag, Heere,
om U te ontdekken in heel kleine dingen.*

U bent overal en in alles.

Amen.

Jezus blindelings volgen

Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij.

Johannes 10:27

Psalm 37:23-24

Wil jij altijd de weg zien als je loopt en ben je gefocust op het vlaggetje van je routeplanner? Zo ja, dan ben je waarschijnlijk net zo'n control freak als ik. Zo nee, dan lijkt je vast op mijn tienerdochter. Die gaat gerust op een koude avond met haar vrienden wandelen, om er na 10 km achter te komen dat het toch wel erg lang lopen is terug naar huis. Gelukkig kan ze haar vader bellen, die haar en haar verkleumde vrienden komt halen.

Soms benijd ik mijn dochter in haar enthousiasme om spontaan dingen te ondernemen. Ik bedenk zelf zo veel bezwaren.

'Volg mij', zegt Jezus. Dat doet me denken aan de goede Herder. Ook als het pad door een donker dal gaat en je de weg niet meer ziet, mag je erop vertrouwen dat de Herder voor je uit gaat.

Toen ons jongste zoontje ernstig ziek was, heb ik weleens tegen iemand gezegd: 'Ik weet niet hoe de weg gaat, ik zie alleen de brede rug van de Herder. Ik kan de weg niet meer zien. Die brede rug ontnemt me het zicht op het pad. Maar die rug geeft mij ook zekerheid, vertrouwen en rust.'

Hij weet de weg. Of je nu door kalme wateren gaat of juist in een periode zit met veel golfslag in je leven, de Herder, Jezus, gaat voor je uit. 'Volg Mij', zegt Hij! We mogen de geplande route loslaten en Hem volgen.

WEEK 33
VRIJDAG

OP WEG GAAN

Zandkorrels

Ik zal u zeker rijk zegenen en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren aan de hemel en als het zand dat aan de oever van de zee is.

Genesis 22:17a

Genesis 12:1-9

Wie weleens een dagje naar het strand is geweest, weet uit ervaring dat een strand ontelbaar veel zandkorrels telt. Het is een heerlijk gevoel aan je blote voeten en kinderen kunnen uren zoet zijn met het bouwen van zandkastelen. En dan is er nog de napret ... soms vind je dagen later nog zandkorrels tussen je kleren of tussen de bladzijden van je boek.

Als God dus aan Abram belooft dat zijn nageslacht zo talrijk zal zijn als het zand aan de oever van de zee, dan is dat geen kleinigheid. God zegt hiermee dat Abram de voorvader zal zijn van een enorm volk en dat hij een grote naam zal zijn in de geschiedenis – niet alleen in de geschiedenis van zijn volk, maar ook in de wereldgeschiedenis.

Dat is een ongekende belofte, maar daarvoor moet Abram ook ongekende opofferingen doen. In Genesis 12 wordt hij door God op weg gestuurd naar een onbekende bestemming. Hij moet zijn land, zijn familie en alles wat hem dierbaar is achter zich laten. En later, in Genesis 22, blijkt Abraham zelfs bereid om zijn zoon Izak te offeren als God dit van hem vraagt. Hij vertrouwt op Gods belofte en gehoorzaamt.

In Genesis 12 lezen we: 'Toen ging Abram op weg, zoals de HEERE tot hem gesproken had.' (vers 4) Het klinkt zo eenvoudig, maar wat kan er vaak een strijd verborgen gaan achter het vertrouwen op Gods beloften en het gehoorzamen aan zijn stem. Juist als de bestemming zo ver weg lijkt.

Aan welke belofte houd jij je vast?

WEEK 40
WOENSDAG

VASTE GROND

Zekerheid

Want ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.

Romeinen 8:18

Filippenzen 4:10-20

Uit de Tweede Wereldoorlog zijn vele verhalen bekend over de onverstoorbare houding van de Londenaren tijdens de Duitse bombardementen. Zo vertelde Sidney Orford die als jonge ambtenaar in het centrum van Londen werkte, eens: 'We schuilden overal waar we maar konden. Maar als de aanvallen weer over waren, gingen we dwars door de gebombardeerde gebieden naar ons werk. We accepteerden alles en gingen gewoon door met ons leven. Er heerste een geweldige we-gaan-ze-verslaan-mentaliteit.'

Er zijn ook andere verhalen. Over Londenaren die massaal op de vlucht sloegen en die wel degelijk in paniek raakten. Waarschijnlijk zijn beide soorten verhalen waar. Maar één ding is zeker: de manier waarop je moeilijkheden ervaart, wordt mede bepaald door hoe je ertegenaan kijkt.

Paulus had een duidelijk perspectief dat hem hielp alle moeilijkheden en lijden in een bepaalde context te plaatsen. Daardoor kon hij het aan. Hij had nogal wat meegemaakt: schipbreuk, steniging, gevangenschap, vervolging. Geen pretje, maar het kreeg hem niet klein. Hij zag uit naar het slotakkoord dat nog ging komen!

Dat perspectief mag jij ook hebben. Alles wat je hier en nu meemaakt is tijdelijk. Het gaat voorbij. Dat is geen zoethoudertje, maar wel een realiteit om rekening mee te houden. Zelfs als alles tegenzit, mag dit je houvast zijn: het beste komt nog.

WEEK 43
MAANDAG

NIET ALLEEN

Veilig bij Hem

Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij.

Psalm 63:9

Psalm 63

De meest intieme momenten met mijn dochter spelen zich in het donker af, in de nacht. Dat begon al bij haar geboorte heel vroeg in de ochtend en liep via de nachtelijke voedingen door naar de keren dat ze tegenwoordig 's nachts moet huilen. Omdat ze een nare droom heeft gehad of ergens van is geschrokken. Wat me het meest van die momenten bijblijft, is haar armen vastgeklampt om mijn nek en haar beentjes om mijn middel. Als ik ook maar enige beweging maak om haar weer terug in bed te leggen, klemt ze haar armpjes en benen nog steviger vast. Alsof ze alleen in mijn armen veilig is.

Dat gevoel van veiligheid zie ik ook in deze psalm. David is in de woestijn, dorstig, en vindt in God zijn 'Helper'. David zal als herder 's nachts ook genoeg gewaakt hebben. We weten natuurlijk dat hij zijn schapen soms moest beschermen tegen wilde dieren (1 Sam. 17:34). Wij zien die dieren doorgaans alleen in dierentuinen, achter een hek. Maar oog in oog staan met een hongerige leeuw? Ik zou als schaap héél dicht bij de herder blijven, want alleen daar ben je veilig.

In het dal kun je je heel onveilig voelen. Fysiek, als je bijvoorbeeld een beroving hebt meegemaakt, maar ook mentaal. Als je niet over je problemen durft te praten omdat je je schaamt, of omdat je bang bent om hulp te vragen. Op zo'n moment kun je je het beste vastklampen aan de Helper. In de wetenschap dat je bij Hem veilig bent. Ook al is het donker om je heen.

WEEK 45
MAANDAG

GEWORTELD ZIJN

Geworteld vanuit de oorsprong

Uw volk, zij allen zullen rechtvaardigen zijn, voor eeuwig zullen zij de aarde in bezit nemen. Zij zullen een stekje zijn, door Mij geplant, een werk van Mijn handen, opdat Ik verheerlijkt zal worden. Jesaja 60:21

Genesis 1:26-31

Voor mijn verjaardag kreeg ik plantjes cadeau. Twee vriendinnen hadden, afzonderlijk van elkaar, hun eigen planten gestekt. Met het resultaat, in mooie potjes, verrasten ze mij. Elke keer als ik die plantjes water geef, denk ik aan hen. Niet bewust, maar eigenlijk vanzelf. Omdat ik het enorm waardeer dat ze de moeite namen om van hun stekjes voor mij een mooi cadeau te maken. Als ik die planten zie, zie ik de liefde van mijn vriendinnen.

Grote planten en indrukwekkende bomen zijn niet altijd zo geweest. Ze zijn klein begonnen, als een zaadje of een stekje, met zorg gepoot en met liefde verzorgd. Zodat ze gingen wortelen en groter en groter groeiden. Ik kan me het enthousiasme voorstellen van een boomkweker die zo'n klein stekje ziet veranderen in een stam met dunne takjes en misschien wel een boom van formaat. Door het werk van verzorgende handen is het stekje uitgegroeid tot iets schitterends.

Jij bent gemaakt naar Gods beeld. Zoals een stekje lijkt op de plant waarvan het afkomstig is, zo ben jij een afspiegeling van je Maker. Je bent het werk van zijn handen. Als een stekje ben je door God geplant en Hij ziet iets van Zichzelf als Hij naar je kijkt. Jouw oorsprong ligt in Hem.

Zie je zijn liefde als je in de spiegel kijkt? Zoals ik met een glimlach denk aan mijn vriendinnen, zo mag jij blij zijn om je Planter. Wortel maar op de plek van je bestaan en verheerlijk Hem met je leven.

WEEK 49
MAANDAG

GEMEENSCHAP

Onverwachte gast

Wees gastvrij voor elkaar, zonder morren.

1 Petrus 4:9

1 Petrus 4:7-10

‘Mam? Telefoon!’ Ik zag dat het mijn moeder eigenlijk niet zo goed uitkwam. Ze was namelijk net de verse worst aan het dichtschroeien en de aardappels kwamen haast aan de kook. Ze draaide het vuur wat lager en met een lichte zucht nam ze de telefoon van me over. Ik hoorde haar zeggen: ‘Ja hoor, natuurlijk, leuk ... we zetten er gewoon een bordje bij.’ Met vier aardappelen uit de kelder kwam ze de keuken weer binnen. ‘Jullie neef Aart komt mee-eten. Hij was in de buurt en vroeg zich af of wij nog een plekje aan tafel hadden.’

Ja, zo ging dat vroeger bij ons thuis. Gastvrijheid was een huisregel die ik destijds niet altijd kon waarderen, vooral omdat ons stukje worst dan nog wat kleiner werd gesneden. Nu ik erop terugkijk zie ik dat gastvrijheid in deze tijd toch echt minder is geworden. Afspraken moeten ver van tevoren gepland worden. Spontaan even aan komen is er veelal niet meer bij. Daar waar vroeger regelmatig een onverwachte gast aan tafel zat, is dat nu een uitzondering.

Toen ik vorige week tijdens de lunchpauze een vertegenwoordiger uitnodigde om samen met ons een boterhammetje te eten, ontstond er een bijzonder moment. We hadden een heel interessant gesprek en mochten ook voor hem bidden.

Ik dankte God die dag voor deze onverwachte gast. En ik had het idee dat God ook mij bedankte voor de spontane uitnodiging die ik had gedaan. Het drong toen diep tot me door: gastvrijheid is een van zijn huisregels.